

Arrest

nr. 219 926 van 17 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 18 maart 2010, verklaarde er zich op 19 maart 2010 een eerste maal vluchteling.

1.2. Op 22 november 2010 besliste de Raad in zijn arrest nr. X tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 22 december 2010 verklaarde verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

1.4. Op 15 december 2011 besliste de Raad in zijn arrest nr. X opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op respectievelijk 16 januari 2012, 12 maart 2012, 26 maart 2012, 9 april 2013 en 14 juni 2013 verklaarde verzoeker zich een derde, vierde, vijfde, zesde en zevende keer vluchteling. Telkens nam de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming niet in overweging.

1.6. Op 16 oktober 2015 verklaart verzoeker zich een achtste keer vluchteling.

1.7. Op 25 oktober 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Mamakei (district Jalrez, provincie Wardak) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoen van etnische origine en bent tot het zesde jaar naar school geweest.

In uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat uw vader chauffeur was bij het Ministerie voor Water en Elektriciteit en dat hij de werknemers van het ministerie vervoerde. De taliban vroegen aan uw vader om zijn werkzaamheden te stoppen. Nadat hij dit enkele malen had geweigerd, werd uw vader op 20/06/1387 (Afghaanse kalender, 10/09/2008) door de taliban om het leven gebracht. Na verloop van tijd werd u ook door de taliban lastig gevallen. Zij eisten dat u met hen zou samenwerken. Gedurende drie dagen werd u gedwongen om hen te helpen bij hun activiteiten. Drie maanden na de dood van uw vader bent u naar Kabul gevlucht. In de derde maand van 1388 bent u even naar huis teruggekeerd. Toen er van op uw gronden een aanslag werd gepleegd tegen een konvooi van het Afghaanse leger, werd u echter gearresteerd en een nacht vastgehouden. De ouderen van Mamakei zijn u komen vrijpleiten. U keerde terug naar Kabul, waar u nog tot het einde van de tiende maand van 1388 zou verblijven. U meende echter dat u gevaar liep en besloot het land te ontvluchten. Op 1/11/1388 (21/01/2010) heeft u Afghanistan verlaten. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u naar België gereisd.

Op 19 maart 2010 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u internationale bescherming aan. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de taliban u naar het leven staan. Op 27 mei 2010 weigerde het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw levensomstandigheden en uw herkomst uit Jalrez. Een beslissing die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 22 november 2010 werd bevestigd.

Op 22 december 2010 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In uw tweede verzoek hield u vast aan uw verklaringen over uw levensomstandigheden en uw herkomst. Ter staving van uw tweede verzoek bracht u vier taskara's, een schoolrapport, een stemkaart, drie foto's, een verklaring en een badge aan. Op 29 september 2011 weigerde het CGVS u andermaal zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omdat de nieuwe elementen de initiële appreciatie van het Commissariaat-generaal niet konden wijzigen. In haar arrest van 15 december 2011 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS.

U diende respectievelijk op 16 januari 2012, 12 maart 2012, 26 maart 2012, 9 april 2013 en 14 juni 2013 een derde, vierde, vijfde, zesde en zevende verzoek om internationale bescherming in. De Dienst Vreemdelingen nam uw opeenvolgende verzoeken niet in overweging.

Uw achtste en huidige verzoek diende u in op 16 oktober 2015. In uw huidig verzoek houdt u vast aan uw herkomst uit Jalrez en aan de moord op uw vader als werknemer van het Ministerie van Water en Elektriciteit. Wel voegt u een verblijf van vijf à zes jaar in Iran in uw levensloop in. U zou als elf à twaalfjarige naar Iran vertrokken zijn omwille van de onveilige situatie in Jalrez en vijf à zes jaar later gedwongen gerepatrieerd zijn naar Afghanistan. U dacht dat de situatie in Jalrez bekoeld was en keerde voor drie, vier of vijf maanden terug naar uw dorp. Tijdens uw verblijf in Mamakei werd uw vader vermoordt en zette de taliban u onder de druk om niet naar Iran terug te keren maar om in de plaats daarvan aan de jihad mee te doen. U ontvluchtte opnieuw Afghanistan en na een reis van vijfenveertig dagen kwam u in België aan waar u uw eerste verzoek indiende.

Ter staving van uw achtste verzoek legt u zeven foto's en een overzichtsfoto van u in Iran neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient vastgesteld te worden dat u ondanks de wijzigingen die u aanbrengt in uw verklaringen nog steeds geen zicht wenst te geven op uw werkelijke levensomstandigheden en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. De vaststelling van het CGVS en de RvV dat uw kennis over uw dorp en district te pover was om geloof te kunnen hechten aan uw herkomst kan door uw nieuw verklaard verblijf in Iran niet weggenomen worden. Noch aan uw beweerde verblijf in Iran, noch aan uw korte verblijf in Mamakei voor uw komst naar België kan immers enig geloof worden gehecht.

Vooreerst moet er vastgesteld worden dat u uw verblijf in Iran uiterst laattijdig aanbrengt. Indien u in Afghanistan daadwerkelijk een gegronde vrees op vervolging van de taliban en een nood aan subsidiaire bescherming omwille van uw herkomst uit Jalrez heeft kan men verwachten dat u reeds onmiddellijk na de eerste weigeringsbeslissing van het CGVS en het daaropvolgende arrest van de RvV de stap zette om uw verblijf in Iran op te biechten om zo uw nood aan bescherming alsnog te onderstrepen. U liet na dit te doen. Zes jaar en zeven verzoeken lang volhardde u ondanks de vaststellingen van de RvV en het CGVS in uw initiële verklaringen en verhulde u uw werkelijke asielse status. Dit is niet ernstig. Er valt niet te begrijpen dat u indien u een werkelijke vervolgingsvrees van de taliban heeft u deze jarenlang achter valse asielse motieven zou verbergen. Dat u nu slechts uw escapade in Iran opbiecht om er tegelijkertijd een nieuwe vrees op vervolging aan vast te knopen is allesbehalve geloofwaardig.

Het geloof in uw verblijf in Iran wordt eveneens onderuit gehaald door de tegenstrijdige verklaringen die u erover aflegt. Zo verklaarde u in uw huidig verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u negen jaar in Iran doorbracht (verklaring meervoudige aanvraag, d.d. 10/12/2015, punt 15). Deze termijn brengt u op het CGVS terug tot vijf à zes jaar (CGVS p.1,2). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid zegt u dat u misschien negen jaar verklaarde, dat u het zich niet precies herinnert maar dat u waarschijnlijk zes jaar in Iran verbleef (CGVS p.10). Wat betreft de duur van uw terugkeer naar uw dorp legt u eveneens afwijkende verklaringen af. Hoewel u reeds aarzelend begon met drie, vier of vijf maanden staat uw uitspraak op het CGVS in contrast met de drie weken die u bij de DVZ verklaarde (verklaring meervoudige aanvraag punt 15; CGVS p.2). Ook deze tegenstrijdigheid verklaart u niet. U bevestigt slechts uw laatste inschatting van vier à vijf maanden (CGVS p.10). Uw verklaringen over de duur van uw verblijf in Iran en in Afghanistan lopen dermate uiteen dat ze het geloof in uw voorstelling ernstig schaden.

Uw redenen voor vertrek naar Iran kunnen evenmin aanvaard worden. U stelt dat u als kleine jongen van elf of twaalf jaar oud alleen naar Iran, een u vreemd land waar u slechts twee dorpingen kende, trok om er te gaan werken (CGVS p.2,3). Als reden voor dit opmerkelijke vertrek geeft u op dat u door de onveilige situatie in uw regio niet kon werken en naar school gaan (CGVS p.3). De vraag om te vertellen over de gevechten die uw leven als elf of twaalf jarige volledig overhoop gooiden beantwoordt u met de "de taliban" (CGVS p.3). Gevraagd om meer over deze gevechten te vertellen zegt u slechts dat deze gevechten tussen de taliban enerzijds en de Amerikanen en het nationaal leger anderzijds uitgevochten werden (CGVS p.4). Veiligheidsincidenten voor uw vertrek naar Iran herinnert u zich niet meer, zo zegt u (CGVS p.9). Over de aanwezigheid van de taliban destijds kan u evenmin uitweiden. Dat de lokale mensen toen 's nachts bij de taliban waren is het enige dat u kan zeggen. Informatie over de taliban toentertijd, hun hoofdkwartieren, de regio's waar ze sterk stonden, hun commandanten heeft u niet (CGVS p.8). Terecht wijst u erop dat u toen slechts een kleine jongen van elf of twaalf jaar oud was. Dat u te jong was om een goed besef van de veiligheidssituatie te hebben maar wel volgens uw ouders de maturiteit bezat om alleen in een vreemd land een inkomen te vergaren is erg vreemd. Te meer daar uw ouders de veiligheidssituatie niet zo ernstig inschatten dat al uw gezinsleden Jalrez dienden te verlaten. Uw uitleg dat ze vrouwen en kinderen waren die niet worden lastiggevallen terwijl u verantwoordelijk was voor uw familie en een toekomst voor uzelf moest maken gaat volledig voorbij aan uw eigen jonge leeftijd en de aanwezigheid van uw vader als kostwinner (CGVS p.9). Als u er nog eens expliciet op gewezen wordt dat uw vader zich als werknemer van de overheid gezien de door u beschreven aanwezigheid van de taliban en de overal aanwezige gevechten ook in een gevaarlijke situatie verbleef bevestigt u dit enkel zonder een verklaring te geven voor het contrast tussen uw beoordeling van de veiligheidssituatie en die van uw familieleden (CGVS p.9). De impact van het geweld op uw leven kan u net zo min als uw beschrijving van het geweld of de noodzaak van uw vertrek plausibel voorstellen. U legt de impact van de gevechten uit als uw onvermogen om naar school te gaan. Uit vrees voor uw leven stond uw familie u niet toe naar school te gaan (CGVS p.4). Nochtans verklaart u tegelijkertijd dat u naar school ging tot aan uw vertrek naar Iran (CGVS p.4).

Bovenstaande verklaringen doen samen met het geloof in uw verblijf in Iran uw verklaring voor uw tekortschietende kennis van Jalrez teniet.

Uw voorstelling van een verblijf in Iran gevolgd door een terugkeer van enkele maanden naar uw geboortedorp in Jalrez wordt eveneens door u ontoereikende verklaringen over uw verblijf in Jalrez onderuit gehaald. U beweert dat u in 2009 vier à vijf maanden in Mamakei doorbracht. Het mag evenwel

sterk verbazen dat u er geen idee van heeft welke maanden u in uw dorp doorbracht vlak voor uw vertrek naar Europa. Zelfs welk seizoen het destijds was herinnert u zich niet meer. Of u na jaren van afwezigheid opnieuw de ramadan kon vieren met uw familie in 2009 kan u evenmin zeggen (CGVS p.5). Wel weet u nog dat de studenten in uw regio op het moment van uw aankomst aan hun eindexamens bezig waren (CGVS p.7). Tevens meent u dat tijdens uw verblijf van vier à vijf maanden aardappelen en appels werden geoogst (CGVS p.7). Aangezien u beweert dat de scholen in uw regio in de maand hamal (21 maart – 20 april) beginnen vinden de eindexamens plaats van 22 november tot 5 december (CGVS p.7). Dat er in de vier maanden tot vijf maanden die volgden op deze periode aardappelen en appels geoogst werden is volstrekt onjuist. Het overlijden van uw vader kan u evenmin aannemelijk inbouwen in uw voorgehouden verblijf in Jalrez in 2009. In uw eerder verzoek verklaarde u immers dat uw vader op 20 sunbula 1387 (11 september 2008) om het leven kwam (CGVS 11/5/2010 p.7). Als u erop gewezen wordt dat de eerder verklaarde overlijdensdatum van uw vader niet valt binnen de periode die u in Mamakei zou hebben doorgebracht zegt u dat u het zich niet meer herinnert (CGVS p.9). Evenzo stroken de stukken die u in uw eerdere verzoeken neerlegde en waarmee u nog steeds uw identiteit en verblijf in Jalrez tracht aan te tonen niet met de periode die u in uw district zou hebben doorgebracht. U schuift uw stemkaart, schooldocument en taskara expliciet naar voor als authentieke stukken die uw herkomst kunnen aantonen (CGVS p.2). Uw taskara bent u immers zelf gaan halen tijdens de maanden dat u in 2009 in Jalrez verbleef, zo zegt u (CGVS p.2). Als u erop gewezen wordt dat uw taskara uitgegeven is voor 2009 krabbelt u terug en geeft u toe dat uw taskara door uw oom gemaakt werd (CGVS p.9; CGVS 8/8/2011 p.2). Uw oom maakte voor u een taskara na uw eerste weigeringsbeslissing van het CGVS van 2010 (CGVS p.9). Dat uw oom voor u zonder dat u aanwezig was in 2010 een geantidateerde taskara bekwam ontnemt uw taskara elke waarde. Aan de authenticiteit van uw schoolrapport en stemkaart houdt u wel vast (CGVS p.9). Uw schoolrapport stelt echter dat u graad vijf beëindigd had in het jaar 1387, voor u graad zes zou starten (21/3/2008 – 20/3/2009), toen u naar eigen zeggen noch in Jalrez verbleef noch school liep (CGVS 8/8/2011 p.4; CGVS p.3-5). Uw stemkaart zou u voor uw vertrek naar Iran verkregen hebben. Zoals het CGVS en de RvV in uw tweede verzoek opmerkten gaf u destijds toe dat de stemkaart een vervalsing is waardoor ook dit stuk van elke bewijswaarde wordt ontdaan. Bovenstaande ondermaatse verklaringen en uw poging ze met valse stukken te staven doet het geloof in uw aangehaalde verblijfplaatsen teniet.

Uw verklaringen over de reden van uw terugkeer naar Mamakei en uw activiteiten aldaar kunnen evenmin overtuigen. U keerde terug naar Jalrez omdat u ten onrechte meende dat de veiligheidssituatie die u enkele jaren eerder Afghanistan had uitgejaagd ondertussen verbeterd was. Als u erop gewezen wordt dat u vanuit Iran contact had met uw vader en u bijgevolg op de hoogte was van de veiligheidssituatie in Jalrez kiest u onmiddellijk een andere piste (CGVS p.6). U erkent dat u de situatie inderdaad kende maar zegt dat u geen andere keuze had. Dat u uw verklaringen aanpast aan de vaststellingen van het CGVS is allerminst ernstig (CGVS p.6). Ook over uw activiteiten die maanden in Mamakei legt u geen aannemelijke verklaringen af. U wandelde wat rond op uw land en uw boomgaard maar deed verder niets, zo vat u uw bezigheden samen (CGVS p.7). Als het CGVS daarop vraagt of wandelen op uw land en uw boomgaard het enige was wat u deze drie tot vijf maanden deed bevestigt u dit en voegt u er zelfs laconiek aan toe dat er niets anders was voor u om te doen (CGVS p.7). Als u erop gewezen wordt dat u na de dood van uw vader de verantwoordelijke van het gezin was past u opnieuw uw verklaringen aan. Niet wandelen op het land maar werken deed u er. U oogstte aardappelen en appels, zo vertelt u nu (CGVS p.7). Niet alleen uw plotse aanpassing maar ook de hierboven aangehaalde bevinding dat in de periode die u in Jalrez zou hebben doorgebracht niet samen viel met de appel- of aardappeloogst ontdoet uw verklaringen van zijn geloofwaardigheid. Het valt trouwens op dat u niet vertrouwd bent met de maat "man". U gebruikt het om de oppervlakte van uw land mee aan te duiden maar u beseft blijkbaar niet dat "man" een gewichtsmaat is (CGVS p.7,8). Bovenstaande vaststellingen kunnen niet overtuigen dat u daadwerkelijk in uw dorp in Mamakei heeft doorgebracht alvorens naar Europa te komen.

Tenslotte valt het ook op dat u in uw huidig relaas uw verblijf in Kabul bij uw neef onvermeld laat. Als u naar deze neef gepolst wordt beweert u zelfs dat u geen neven heeft en dat de persoon in kwestie een vriend is die ondertussen ook niet meer in Kabul verblijft (CGVS p.8). Dat u uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en familieleden dermate gemakkelijk aanpast haalt uw geloofwaardigheid verder onderuit.

Het geheel van bovenstaande bevindingen doet besluiten dat er aan de gewijzigde versie van uw verblijfplaatsen geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg blijft de beoordeling van het CGVS en de RvV dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden omdat u weigert zicht te bieden op u werkelijke herkomst onverkort gelden.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. U brengt zeven foto's en een overzichtsfoto aan. Met deze foto's wilt u uw verblijf in Iran aantonen. Nergens uit deze foto's kan

evenwel opgemaakt worden waar deze foto's genomen werden waardoor ze uw voorgehouden verblijf in Iran niet kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.2.2.2. Op 19 maart 2010 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart ingeval van terugkeer naar Afghanistan de taliban te vrezen. Op 22 november 2010 besloot de Raad in zijn arrest nr. X tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus omdat aan verzoekers voorgehouden levensomstandigheden en zijn herkomst uit het district Jalrez in de provincie Wardak geen geloof kon worden gehecht. Op 22 december 2010 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij vasthield aan zijn verklaringen uit zijn eerste verzoek om internationale bescherming en hij enkele documenten voorlegde. Op 11 december 2011 besloot de Raad in zijn arrest nr. 71 888 opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker er niet in was geslaagd zijn voorgehouden herkomst uit het district Jalrez in de provincie Wardak alsnog aannemelijk te maken. Op 16 januari 2012, 12 maart 2012, 26 maart 2012, 9 april 2013 en 14 juni 2013 diende verzoeker respectievelijk een derde, vierde, vijfde, zesde en zevende verzoek om internationale bescherming in, waaromtrent de Dienst Vreemdelingenzaken telkenmale een beslissing tot weigering van inoverwegingname nam. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat deze beslissingen intussen definitief zijn geworden.

Op 16 oktober diende verzoeker onderhavig, achtste verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn eerder voorgehouden vrees voor de taliban, doch stelt dat hij gedurende langere tijd in Iran heeft verbleven, vanwaar hij gedwongen naar Afghanistan werd gerepatriëerd, waar hij nog enige tijd in zijn dorp Mamakei verbleef waarna hij vertrok naar België na de dood van zijn vader en de bedreigingen vanwege de taliban. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zijn voorgehouden verblijf in Iran pas voor het eerst aanbrengt in het kader van onderhavig, achtste verzoek om internationale bescherming en dus laattijdig; (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van zijn verblijf in Iran en over de duur van zijn verblijf in Mamakei na zijn beweerde terugkeer uit Iran; (iii) de door hem aangehaalde redenen voor zijn vertrek naar Iran niet geloofwaardig zijn; (iv) zijn verklaringen over de redenen van zijn terugkeer naar en over zijn verblijf en zijn activiteiten in Mamakei na zijn beweerde terugkeer uit Iran niet coherent en geloofwaardig zijn; (v) hij zijn in zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming vermelde neef in Kabul in het kader van onderhavig, achtste verzoek om internationale bescherming onvermeld laat, hij stelt dat hij geen neven heeft en dat de betrokken persoon een vriend betreft die intussen niet meer in Kabul verblijft; (vi) de door hem voorgelegde foto's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen; en (vii) gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, geen elementen voorliggen die een ander licht kunnen werpen op de eerdere beoordeling van de Raad dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke herkomst.

2.2.2.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Betreffende het verweer in onderhavig verzoekschrift dient immers het volgende te worden vastgesteld.

Waar verzoeker betreffende het laattijdig aanbrengen van zijn beweerde verblijf in Iran aanvoert dat hij een fout heeft begaan maar dat hij niet begrijpt *“dat dit argument alleen tegen hem gebruikt wordt”*, dient er vooreerst op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motieven; één onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. In de bestreden beslissing wordt immers niet enkel – terecht – vastgesteld dat verzoeker zijn beweerde verblijf in Iran laattijdig aanbracht. De bestreden beslissing stelt immers naast het laattijdig aanbrengen van dit verblijf in Iran ook nog vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van dat verblijf en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de redenen van zijn vertrek naar Iran. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het voor het eerst aanbrengen van het beweerde verblijf in Iran in het kader van onderhavig, achtste verzoek om internationale bescherming is bovendien wel degelijk laattijdig en doet in die zin afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Verzoeker heeft ongeveer zes jaar in Iran gewoond en dat hij voor 3 of 4 maanden teruggekeerd was.”*, komt hij niet verder dan het bevestigen van één versie van de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot de duur van verzoekers beweerde verblijf in Iran en de duur van zijn verblijf in Mamakei na zijn beweerde

terugkeer uit Iran, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheden niet ongedaan kan maken. Het enkele gegeven dat de beweerdde feiten zich reeds lange tijd geleden voordeden, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij over de duur van zijn beweerdde verblijf in Iran en van zijn verblijf in Mamakei na zijn beweerdde terugkeer uit Iran coherente verklaringen aflegt, *quod non*. Nergens wordt van verzoeker exacte data verwacht, doch het verschil tussen een verblijf in Iran van vijf à zes jaar (zoals verklaard op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen) en een van negen jaar (zoals verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken) en tussen een verblijf in Mamakei na zijn terugkeer uit Iran van drie tot vijf maanden (zoals verklaard op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen) en van drie weken (zoals verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken) is dermate groot dat deze tegenstrijdigheden wel degelijk afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Waar verzoeker verder stelt in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal van hem ten onrechte informatie verwacht over een aantal elementen (over de taliban, de gevechten, veiligheidsincidenten, de hoofdkwartieren en commandanten) en tegelijk motiveert dat van hem dergelijke kennis niet kan worden verwacht omwille van zijn jeugdige leeftijd, maakt hij een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker enerzijds geen doorleefde kennis blijkt te hebben over de veiligheidssituatie in zijn beweerdde regio van herkomst op het moment van zijn voorgehouden vertrek naar Iran en anderzijds dat verzoekers vergoelijking dat hij toen slechts een jongen van elf of twaalf jaar oud was, een leeftijd die overeenkomt met zijn verklaringen, niet te rijmen valt met zijn bewering dat zijn ouders hem matuur genoeg achtten om alleen naar Iran te vertrekken om daar een inkomen te vergaren. Waar verzoeker stelt dat hij niet kan weten waarom zijn ouders niet vertrokken uit Afghanistan omdat hij zelf op jonge leeftijd vertrok, dient erop gewezen dat verzoeker intussen reeds lang meerderjarig is en hij pas in het kader van zijn achtste verzoek om internationale bescherming dit beweerdde verblijf in Iran aanbrengt, waardoor hij ruimschoots over voldoende tijd beschikte om zich te informeren over de precieze reden(en) en omstandigheden van zijn voorgehouden vertrek naar in Iran terwijl zijn ouders in Afghanistan bleven. Op welke wijze de in het verzoekschrift opgenomen blote bewering dat er gedurende meer dan 30 jaar mensen uit de provincie Wardak naar Iran vertrekken om er te gaan werken, op de motivering in de bestreden beslissing een ander licht zou kunnen werpen, wordt door verzoeker niet *in concreto* uiteengezet en kan evenmin worden afgeleid uit het geheel van verzoekers verweer en/of de elementen waarop de Raad vermag acht te slaan.

Verder voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij niet kan weten welke maanden hij na zijn beweerdde terugkeer uit Iran doorbracht in zijn dorp omdat de feiten zich reeds negen à tien jaar geleden afspeelden. Aangezien hij heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van de beweerdde vervolgingsfeiten waarvan hij stelt toen het slachtoffer te zijn geweest kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat de tijd die hij na zijn beweerdde terugkeer uit Iran nog in zijn dorp zou hebben gespendeerd in zijn geheugen is gegrift.

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Verweerster verwijst naar pagina 7 van het gehoorverslag en ze stelt dat het onmogelijk is dat verzoeker tijdens het eindejaar examens teruggekeerd was.

Verweerster heeft over het hoofd gezien dat in Afghanistan in 4 ½ (char neem mah examens) ook examen zijn.

Verzoeker vertrok heel jong in Afghanistan en voor hem was dit niet mogelijk om een onderscheid te maken tussen eindejaar examen en 4 ½ (char nem mah examens).

Wat verzoeker goed kan herinneren was het feit dat het de examenperiode was.”

Opnieuw maakt verzoeker hier een verkeerde lezing van de motivering in de bestreden beslissing. Nergens wordt immers gesteld dat verzoeker onmogelijk kan zijn teruggekeerd naar zijn beweerdde regio van herkomst tijdens de periode van de eindexamens. In de bestreden beslissing wordt echter wel terecht vastgesteld dat verzoekers verklaring dat hij terugkeerde tijdens de periode van de eindexamens niet te rijmen valt met zijn verklaring dat hij tijdens zijn verblijf aardappelen en appels oogstte. Verzoeker verklaarde immers zelf dat hij terugkeerde tijdens de periode van de eindexamens. Dat hij bij zijn vertrek naar Iran zeer jong was, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij volgens zijn verklaringen bij zijn terugkeer naar Afghanistan vijf à zes jaar ouder was. Ook blijkt uit een lezing van het gehoorverslag dat verzoeker zelf melding maakte van de eindexamens, zodat het in het verzoekschrift gemaakte onderscheid tussen de eindexamens en “4 ½ (char neem mah examens)” geen relevantie heeft. Het betreft dan ook een loutere *post factum*-bewering die duidelijk na confrontatie met de bestreden beslissing tot stand kwam. Bovendien laat verzoeker na zijn bewering middels enig stuk te staven, zodat het eveneens niet meer dan een blote bewering betreft. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op de stukken die verzoeker in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming heeft voorgelegd, stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Verzoeker meent dat hij toen niet de waarheid verteld heeft over zijn verblijf in zijn regio. De stukken zijn ook gemaakt om aan te tonen dat hij effectief daar woonde.

Verzoeker geeft in zijn huidige asielaanvraag toe dat hij toen niet de waarheid vertelt heeft. Verzoeker vindt het niet correct dat verweerder nu deze stukken tegen hem gebruikt.

Deze stukken zijn gemaakt door zijn familieleden om hem te helpen. Verzoeker heeft duidelijk toegegeven dat niet hij maar zijn oom zijn taskira bekomen heeft.”

Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker zelf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van onderhavig achtste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zijn eerder voorgelegde stemkaart, schooldocument en taskara authentiek zijn en zijn herkomst aantonen (gehoorverslag CGVS, p. 2). Uit de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing blijkt echter dat zulks allerm minst het geval is.

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *“Verzoeker meent dat uit zijn taal (Perzisch met het Iraans accent) duidelijk blijkt dat hij zeer lang in Iran woonde.”* Opnieuw komt hij niet verder dan het *post factum* opwerpen van een loutere bewering, hetgeen allerm minst een ander licht kan werpen op de motivering in de bestreden beslissing. Het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vond, net zoals alle voorgaande gehoren en zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, plaats met hulp van een tolk Pashtou, een taal die bezwaarlijk gelijkgeschakeld kan worden met *“Perzisch met het Iraans accent”*.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij gedurende meer dan tien jaar niet meer in Afghanistan woont, dient erop gewezen dat uit het loutere feit dat een persoon gedurende een bepaalde tijd niet in zijn land van herkomst verbleef op zich geen gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van dit land van herkomst kan blijken. Verzoeker laat ook na om in zijn verzoekschrift zijn bewering *“Dit verblijf moet voldoende zijn om aan hem subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.”* in *concreto* uit te werken. Hij komt in zijn verzoekschrift immers niet verder dan de blote bewering dat hij door zijn verblijf in Iran, waar geen geloof aan kan worden gehecht, en in Europa ingeval van terugkeer naar Afghanistan in *“een situatie van isolement”* zal terechtkomen en dan te verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en aldus niet volstaat om de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in *concreto* aannemelijk te maken. Het voorgaande klemmt des te meer daar verzoeker nooit eerder melding maakte van een vrees voor vervolging louter omwille van zijn verblijf in Iran en/of Europa, terwijl hoger reeds kwam vast te staan dat hij zijn beweerde verblijf in Iran pas laatstelijk in het kader van onderhavig achtste verzoek om internationale bescherming aanbracht. Dit is allerm minst ernstig.

Waar verzoeker nog stelt als volgt: *“Verzoeker is zeer ziek en ter staving hiervan wenst hij meerdere medische stukken neer te leggen.”*, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel stuk dienaangaande toevoegt aan zijn verzoekschrift en/of neerlegt ter terechtzitting. Tevens laat verzoeker na in *concreto* uiteen te zetten op welke wijze deze beweerde ziekte een ander licht zou kunnen werpen op de motivering in de bestreden beslissing. Hoe dan ook, verzoeker dient zich met betrekking tot eventuele medische problemen te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verder dient ten overvloede te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift ook stelt als volgt: *“Verzoeker vreest om vervolgd te worden door de taliban. Verzoeker vreest eveneens onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM omdat hij een groot deel van zijn leven in Pakistan, VK en België woonde heeft.”* (eigen onderlijning) (p. 4).

Mede gelet op het voorgaande, doen dergelijke slordigheden in het verzoekschrift, die mogelijkwijze een materiële vergissing betreffen, eens te meer afbreuk aan de ernst van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, kan bovendien ten overvloede worden opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering in onderhavig verzoekschrift: *“Hij beseft dat vandaag zijn laatste kans is en hij werkt volledig mee aan dit onderzoek.”* Zo de feiten die verzoeker voor het eerst aanhaalt bij zijn huidige achtste asielaanvraag ter beoordeling in overweging werden genomen kan enkel

maar worden vastgesteld dat verzoeker gedurende zijn zeven voorgaande asielaanvragen blijk heeft gegeven van een totaal gebrek aan medewerking zodat niet kan worden ingezien waarom verder nog enig geloof zou worden gehecht aan deze nieuwe verklaringen. .

2.2.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.5. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Jalrez in de provincie Wardak, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER